

Cultura i classe social: qui participa realment en la vida cultural?

Published by [Interacció](#) [1] on 02/05/2013 - 10:05 | Last modification: 18/03/2026 - 12:53

La idea d'“accés a la cultura” s'ha convertit en un dels grans consensos de les polítiques culturals. Aquest text introdueix un matís que el desestabilitza: l'accés no es distribueix de manera neutra. La classe social continua condicionant qui participa, en què participa i amb quina intensitat. Rellegir-lo avui no és només revisar dades o diagnòstics. És tornar a una pregunta necessària perquè apunta al nucli de la política cultural: fins a quin punt les polítiques públiques han estat capaces de transformar aquestes desigualtats o han contribuït, en part, a reproduir-les. (n. de l'e., 2026)

Durant dècades, les polítiques culturals han intentat ampliar l'accés de la població a les arts i al patrimoni. L'assaig *Culture and Class*, de John Holden, planteja que aquest enfocament és insuficient per superar les desigualtats socials. El repte no és només fer que la cultura estigui disponible per a tothom, sinó garantir que la ciutadania pugui participar activament en la seva producció i definició.

La relació entre cultura i desigualtat social ha estat una de les qüestions centrals del debat sobre polítiques culturals. Durant molts anys, l'estratègia dominant ha consistit a ampliar l'accés de la població a les institucions culturals: museus, teatres, biblioteques o auditoris.

L'assaig ***Culture and Class***, de John Holden, revisa aquesta aproximació i planteja una pregunta de fons: fins a quin punt aquestes polítiques han aconseguit reduir les diferències socials en la participació cultural.

Partint del cas britànic, Holden argumenta que les divisions de classe continuen influint de manera significativa en la manera com les persones accedeixen i participen en la cultura. Les polítiques centrades exclusivament en l'accés no sempre aconsegueixen transformar aquestes desigualtats estructurals.

Segons l'autor, el problema es troba en la manera com s'ha entès la democratització cultural. Durant dècades s'ha associat sobretot a la difusió d'un determinat cànon cultural cap al conjunt de la població. Aquest model pressuposa que la funció de les polítiques culturals és facilitar l'accés a una cultura ja definida.

Holden proposa una perspectiva diferent. En lloc de centrar-se només en ampliar l'accés a la cultura existent, defensa reforçar la capacitat dels ciutadans per crear, interpretar i participar en la vida cultural. Aquest canvi implica passar d'un model basat en els productes culturals a un model centrat en les persones.

Aquesta aproximació connecta amb una idea més àmplia de democràcia cultural, en què la cultura no es concep únicament com un conjunt d'obres o institucions, sinó com un espai de participació social. Promoure una cultura produïda per tothom i no només disponible per a tothom pot contribuir a reduir les desigualtats socials i a reforçar la cohesió democràtica.

El debat que planteja l'assaig és rellevant per a les polítiques culturals actuals. Si les desigualtats socials també es reflecteixen en les pràctiques culturals, la pregunta clau és com poden les institucions públiques construir un sistema cultural més inclusiu i participatiu.

Accés

PDF [Culture and class](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Tags: participació cultural

Tags: accés a la cultura

Tags: públics de la cultura

Tags: desigualtats culturals

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2013/cultura-classesocial>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e100177.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/3733>